

EESTI SPORDILEHT

Hind 15 marka.

EESTI SPORDI KESKLIIDU HÄÄLEKANDJA

Toimetus ja talitus: Tallinn, Lai t. 39/41. Postkast 70. © Tellimise hind: aasta peale 500 marka, kuu peale 50 marka. Eesti Spordileht ilmub iga neljapäev.

VI. aastakäik.

Neljapäeval, 5. novembril 1925. a.

VI. aastakäik.

Nahkkuulimeeste õnnerikkam hooaeg.

Kahe pommiga Baltiriikide meistriks.

Üldiselt suurelt aktiivne bilanss.

Vanasõna ütleb, et pill tulla pika ilu järele. Meie jalgpallimeestel tuli aga viimaks pika pilli järele ilu. Kui ei jõutud enam küllalt nutta ega jalgpallimehi sarjata, pöördus viimaks ka teine lehekülj meie jalgpallis. Polnudki vaja suuri ime-tegusid korda saata ega mägesid kõigutada, aitas ainult õnnejumala naeratusest, et vastaste võitmatuse õudu sulatada ja oma selgroogu sirgeks ajada. Mäng ikka mis mäng, tarvis oli ainult veidi „vedamist“, ja asjal kohe hoopis teine ilme.

Millest see õnne-seeme meil tänavu õige idanema hakkas, on praegu veel raske seletada. Ühed oletavad, et selle olla kaasa toonud Tuurani mees Nagy Ferenc, teised jälle, et Pihlaka edurivisse mahutamine olla sellele hoogu annud. Olgu kuidas on, selle üle võib vaielda kellel lusti on, ühte peab aga kohe kinnitama — hõissa, poisid, õnne on meil tänavu olnud. Viimaks on ka jalgpallimeestel püha saabunud!

On kerge suust välja puristada — Eesti on tänavu Balti riikide meister jalgpallis, kuid kaunis raske on niisugust tiitlit välja kangutada, kui niisugused kõvad kivid, kui Poola ja Soome, tee peale

on ette sattunud. On raske võtta jõuga, seda mõnusam on nüüd nende poole tagasi ka nõuga ei saa suuremat peale hakata — vaadata...

on igatpidi lihvitud angerjad, lipsavad ikka sõrmede vahelt välja. Siiski on neist üle saadud, olid küll palavad olemised, kuid

Hooaeg algas siiski allegretto. Treener Nagy poolt kasvatatavatele purihammas-

tele pakuti esimese katsekäikina kõigiti jõukohane ja paras suutäis — Leedu.

Kuigi oldi harjunud läinudaastaste mõruduste järele ettevaatlik olema ja ka Eesti Spordileht meeste teeleminekul manitses neid ärdail sõnul, lootis igamees ometigi endamisi tugevat võitu. Telegrammi 1:0 saabudes venis mõnegi mehe nägu pikale ja kaduv tusk püüdis vägisi jälle peale tulla. Vast linnavõistluse Kaunas-Tallinn 1:4 pani footballomaanide vere rõõmsamalt kihama. Kui tuli maa-võistlus Soomega, oli igamees juba ette kindel meie võidu peale ja see ei jäänudki tulemata. Tempo läks crescendo ja ei puudunud palju, et isegi Viini pallivirtuosid oleks kael käänatud. Mehed kirusid esmalt üllatusest põrutatuna rängalt, kuid hakkasid pärast meid tasahiljukesi kiitma. Märkisid, et kui neil ei oleks väravas olnud Soome väravavahti, kes eestlaste kriukadega tuttav, oleks tulnud kontinendi kuulsustel kaotusega koju poole kõmpida.

Kuid siis tuli re-

Hooaeg piltides: 1. Austerlased on segadusse sattunud meie tugeval pealetungil — Tandler lööb Kochi eest peaga palli ära, kuna ka Pihlak selle vastu huvi tunneb. 2. Arnold Pihlak, rahvusmeeskonna suurem väravakütt. 3. Ellmann ootab isukalt palli, kuid Jürgens tõmbab sellest kriipsu läbi. 4. Äge oleng Vitautise tammikus. 5. Poola panid on õige ettevaatlikuks läinud — seisavad aupaklikult kõik reas oma värava ees ja vaatavad, mis sünnib.

Poksi õpetus.

Lähisvõistlus.

Lähisvõistlus on meetod, mis leiab meil sagedasti väärkäsitust. Seista paigal ja klahmida teist ilma mingi enesekaitseta ei ole lähisvõistlus, — see on kakelus. Algate ei tule praktiseerida lähisvõistlust, esmalt on tarvis omandada teatud küpsus kaugevõistluses ja alles siis võib lähisvõistlusele üle minna.

Nagu juba eelpool mainitud, tuleb igal poksijal osata mõlemat meetodi, — nii ei hakka väheldane poksija pikema vastu võisteldes kaugevõistlust pidama, kuna tal niiviisi vastase pikemate käte tõttu vähe löögivõimalust, vaid püüab pikemale võimalikult lähedale pugeda, lähisvõistlust, infighting (loe: infaiting) sõlmida. Samuti võib pikem poksija väga hõlpsalt kaotada lähisvõistlejale, kui ta ei tunne lähisvõistluse võtteid, ei tea kuidas kaitsta ennast.

Õppides lähisvõistlust, tuleb kõige pealt õppida, kuidas pugeda vastasele lähedale. See ei ole sugugi kerge, kui vastane on hea kaugevõistleja ja omab hea jalatöö. Oletame, et ta meil praegu niisugune on. Selleks tuleb püüda kasutada vastase puudusi kaitses. Kui näit. vastane teeb teile otselöögi vasakuga, tuleb pea käänata vasakule, mille järele vastase löök läheb teil üle parema õla. Nüüd tuleb silmas pidada vastase vaba paremat kätt, millelt võib iga silmapilk oodata lööki. Seda on hõlbus tõrjuda, kui oma vasaku käega seda ülevalt poolt küünarnukki katta. Siis tuleb kiirelt lähedale tungida, teie käed on vabad ja võite mõlema käega teha haaklööke kehasse või näkku. Kuid vastane, kel korralik jalatöö, ei lase muidugi seda nii hõlpsalt sündida ja taganeb teie eest. Teil ei tule nüüd talle mahti anda, vaid tuleb jälgida teda temale vastavas taktis ja surudes oma pea temale vastu õlga. Varem või hiljem jõuab tema nõorideni ja siis algab lähisvõistleja töö, mis teeb lõpu vastupanule. Kui vastane teeb paremaga otselöögi, tulevad kõik teie liigutused teha vastavalt vastupidiselt. Lähisvõistluses on see peasi, et oma käevarred peavad vastase omadest seespool olema.

Lähinemist on kergem õppida, kui kaasharjutajat lasta teha swinge paremaga ja vasakuga. Swingide eest ei tule taganeda, vaid seista paigal ja võtta vastu lööke käevarte etteseadmisega. See olukord on näidatud joon. nr. 19.

Kui teie kord juba olete vastase käed jätnud väljapoole enese kätest, siis ei saa ta enam lüüa, kuigi ta seda püüaks, ja teil tuleb oma kätega suruda neile peale. Sattudes kord juba vastase käte vahele, on hõlbus teha haaklööke löua pihta. Ei ole muidugi raske selle järel minna jälle tagasi ja võtta algseisak. On siiski soovitatav püsida lähisvõistluses võimalikult kaua ja

väsitada põhjalikult vastast, kui sarnane õnnelik juhused on avanenud.

Clinch.

Clinchi (loe: klintsh) seisaku vastu patustatakse meil kohtunikude poolt harilikult palju. Kord antakse märku („brake away!“) liiga hilja, kord liiga vara ja 75 protsendil juhtudest ei ole see öieti tehtud. Clinch on sarnane seisak, kus mõlemad võistlejad hoiavad üksteisest kinni. Meil on näit. kaks poksijat, A ja B, kellest A on lähisvõistleja ja tungib B-le peale haaklöökidega. B-le ei meeldi lähisvõistlus ja haarab A-st kinni löökidest pääsmiseks. Enamus kohtunikke peab seda clinch'iks ja hõikab „lahti!“, mis on aga eksitus. Selle asemel tuleb hüüda „ära pea kinni!“ ja kui see ei taha kuulata, märkus teha. Kui see ei aita, tuleb kinnipidaja võistlusest kõrvaldada. Mis õigus on kohtunikul takistada lähisvõistlejat tema töös ja algseisakusse viia?

Ei ole siiski tarvilik, et clinchi märkimiseks kumbki vastane hoiaks teisest mõlema käega kinna. Kui seda teeb näit. A vasakuga ja B paremaga, ehk üldse kumbki ühe käega, siis on see clinch ja tuleb märku anda lahtilaskmiseks. Tuleb meele pidada, et clinchi seisakuks on tarvis vastastikune kinnipidamine.

Sagedasti on poksijatel tarvitusel ütelnud: „Kui oled väsinud, siis mine clinchi“, see tähendab, tuleb püüda vastast kinni hoida. See on aga foul, mida tuleb määruste rikkumiseks pidada ja armuheitmatult karistada. Kaitsmiseks on paremaid abinõusid kui clinchimine, eestkätt see näpunäide, mis oli toodud lähisvõistluse peale üleminekul.

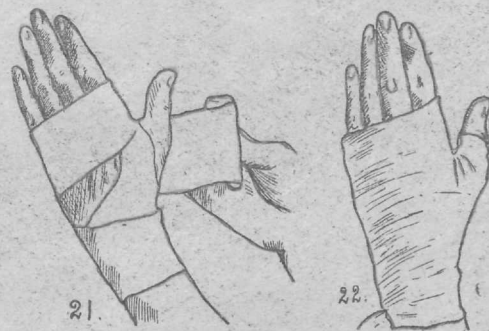
Clinchi kujutab joon. nr. 20.

Käte mähkimine.

Poksijal peavad olema tugevad käed ja sõrmed, kui ta tahab edu saavutada. Seda ei suudeta pehmete piimasõrmedega. Sõrmed peavad olema sama hästi harjutatud, kui muugi keha. Muidu võib neid kergesti nikastada, võib koguni murda sõrmeluid ja teha omale raskeid vigastusi. Sõrmede vigastused võistlustel on siiski poksijatel alalised ja halvavad suurelt nende saavutusvõimet.

Ka suured tähed, kes igakülgselt endid valmistavad võistluste vastu, ei pääse sõrmevigastustest. Nii on teada, et Carpentier võistluses Dempsey vastu vigastas raskelt oma parema käe ja sai selle järel kiirelt kaotuse. Samuti tuli oodatud Carpentier — Beckett'i suurmatsh kuu aega tähtpäevast edasi lükata, kuna kumbki oli treeningus vigastanud oma käe.

Sõrmede kaitsmiseks ja käte tugevaks tegemiseks tarvitavad poksijad sidemeid, millega käte mähkimine on isesugune kunst. Kõigepealt tulevad kindlustada sõrmenukid, mis on kõige hõlpsamalt vigastatavad ja käeranne, mis kergelt võib murduda (vaata joon. nr. 21). Siis tuleb side peo seest läbi tõmmata, mässida põial ja terve rusikas ühetasaselt (vaata joon. nr. 22). Side peab olema pehme, ega tohi olla liiga pikk. Ameerika elukutselised tarvitavad siin mõnikord trikki, et leotavad sidet teatud gipsisuga. Kui poksides side imbub higiga läbi, läheb see kivikõvaks ja annab löögile suure kardetavuse. See ei ole muidugi lu-

batud ja ei kõlba ausale sportlasele. See pärast vaatavadki elukutselised poksijad enne võistlust nii suure hoolega üksteise käesidemeid.

Harjutuskava.

Asjaarmastajal poksijal ei ole muidugi võimalust palju aega harjutuse peale kulutada, ega sarnase põhjalikkusega ennast ette valmistada, nagu seda elukutseline teeb. Siiski vajab ta igakülgselt ja süstemaatilist harjutust. Selleks on tarvis teatud kindel kava püstitada.

Esimene nädal tuleb alata rahulikult ja kergelt, sooritada peajasjalikult ainult käike ja hingamisharjutusi. Võimlusharjutusteni jõudes tuleb käsitada juba varem antud näpunäiteid. Kell 1/2 8 või 8 on kõige kohasem ülestõusmise aeg ja enne kui hommikueinet võtta, on soovitatav rahulik 1/2-tunniline jalutuskäik ette võtta. Siis mine koju ja istu kohvilauda. Selle järel määrata 1/2 tundi seedimiseks, mille jooksul võid ajalehte lugeda jne. Vast siis algagu päevane harjutus. Kõigepealt võta ette jooks maanteel või murdmaal, mille vahele võta 50- või 100-meetrilisi sprinte. Koju tulles, kui oled juba 1 1/2 või 2 tundi väljas olnud, tee tugev 1000-meetriline lõpuspurt.

Koju jõudes tuleb kohe higist puhtaks pesta, frotteerida ja kergelt masseerida. Nüüd järgneb lõunasöök kella 12—1 vahel. Selle järel leba 2 tundi ja mine siis harjutussaali, kus seisab ees treeningu raskem osa. Võimlemine, nõorihüppamine, nuiaharjutused, punching-pall, liivakott ja varjupoks järgnevad üksteisele. Kui on tehtud need algtööd, tuleb poks ise. Harjutusvastaseid tuleb valida eelseisva võistluse kohaselt ja üldse püüda neid vahetada. Harjutuse järel tuleb saun või tuline vann ja siis karastus külma dushi all, millele järgneb massaash. Eriti tore harjutus poksijale on ka puulõhkumine, mis teeb käed tugevaks rannetest. Suusatamisest tuleb hoiduda, see teeb käed õlast kangeks.

Peale kella 8-at õhtul ei tohi poksija enam süüa ja kell 1/2 11—11 peab ta magama minema.

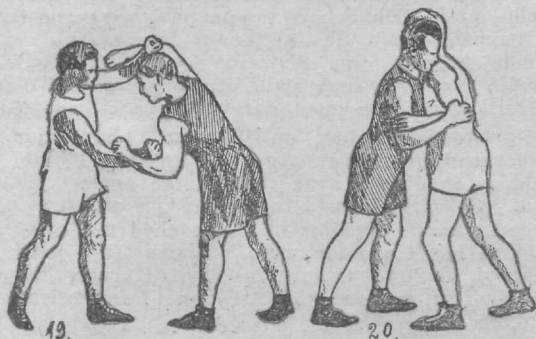
Võistluse eel ei tohi ilmaaegselt selle peale mõelda ega närvitseada. Närvilikkus vähendab saavutusvõimet 50 protsenti.

(Järgmises lehes ilmub erilöökidest lähem kirjeldus, nende eest kaitsemine ja vastulöögid.)

Et mitte unustada,

tellige aegsasti E. Spordileht enesele 1926 aasta peale.

Tuletage seda ka enese sõbrale meele!

Jack Dempsey

Poksimestri elulugu
W. B. Seabrook

2

II.

Dempsey ema oli selle vastu, et Jack poksijaks hakkas.

Meie jatkasime oma juttu raha eest saadavate mõnususte ja tema saamisega ühenduses olevate raskuste üle, ja ma lasen nüüd ilmameistrit ennast jälle kõneleda:

„Oma eilsele jutustusele lisaks pean ma märkima, et ma kirgline kütt olen. Jõmpsikana pidasin ma jahti kodujäneste peale, praegu lasen ma hirvesid ja karusid. Kanaadas olen ma palju küttnud, selle üle võiksin ma Teile palju põnevaid jahilugusid jutustada, kui Teil kord isu tuleb mind kuulata. Vaadake, ka see kuulub raha mõnususte hulka. Kuid kui ma ei eksi, küsisite Teie, kui palju ma teeninud olen, kuidas ja mis ma oma rahaga kavatsen peale hakata.

Jack Kearns ja mina oleme kumbki enam kui miljon dollarit mitmesugustesse ettevõtetesse mahutanud ja protsendid sellest toovad kaunis kenalt sisse.

Minu tulumaks oli käesoleval kevadel 90.000 dollarit.

Ja, meie oleme Kearnsiga kena summa teeninud. Ma olen hoidunud selle üle suuremat juttu tegemast, see võiks kelkimi-sena välja paista. Leiduks ka palju inimesi, kes lärmi tõstaksid, et milline ülekohus ja õiglusetus on poksijal nii palju raha teenida. Lõpuks on ka inimesi, kes üldse raha põlgavad. Harilikult ei ole küll niisugustel endil raha, nii et ma hästi ei mõista, millest nad vastikust on õppinud raha vastu tundma, kuid nad põlgavad igat meest, kes raha hindab. Minule näib raha väga kena asi olevat, kui tema-ga õieti osata ümber käia. Nii võite Teie rahulikult kirjutada, et minu arvates raha üks hea asi on. Mina olen küllaldaselt rahata lonkinud ja tunnen seetõttu tema väärtust. Igale poisile soovitan ma püüda rikkaks saada, kui ta seda ausal kombel suudab. Nüüd järgneb aga

lugu, kuidas ma enesele varanduse lõin ja kuidas ma seda kasutan. See algas õieti sellega, et ma Jack Kearnsi kohtasin. Seega on tema minuga võrdsest vastutav selle eest, mis minust saanud on, mõnes suhtes isegi minust rohkem vastutav. Mul oli aegu, kus ma poksisin naeruväärse viie või kümne dollari eest. Olen isegi 2,5 dollari eest riskeerinud võidelda. See oli ajal, kus ka suurte tuusade börsi sadades dollarites kõikus. Esimene suurem tasu maksti Jack Johnsonile võistluses Jeffriesi vastu. See oli 60.000 dollarit, ja seega arvati poksihonoraari oma haripunkti saavutanud olevat. Kuid see oli alles algus ja peagi muutus poksivõistluste tasu piir sama ääretuks kui taevas. Ikka uusi ja uusi rahvakihte meelitas

poks enesele ja võistluste kassad tõusid. Kui mina

Jess Willardi Toledos

lõin ja meistritiitli võitsin, maksti temale 100.000 dollarit, mulle 27.500. Kõik olid veendunud, et ettevõtja enese võistluse korraldusega pidi hävitama, kuid tema lõi vastupidiselt enesele veel kapitaali. 50.000 dollarit sain ma võideldes Billy Miske'iga Benton Harbor'is (Michigan).

Jack Dempsey läheb ühes emaga peale matshi Luis Firpoga ärasõiduks rongile.

Minu võistlus Carpentier'ga Jersey Citys oli Tex Rickardile midagi ilmarekordi sarnast. Kassa oli umbes 1.600.000 dollarit, meie George'iga olime selles ainult 300.000-ga osanikud. Võistlus Tom Gibbons'iga Shelbys tõi 270.000 dollarit ja Firpoga New-Yorgis 475.000 dollarit. Arvesse võttes selle võistluse kestvust, julgen ma väita, et see suurim summa oli, mis kunaski mehele poksiringis makstud on või kunaski maksatakse. Sest võistlus kestis vähem kui neli minutit, see annab

üle 100.000 dollari minutis!

Kas pole tõsi, kaunis lihtne arvestus! Ah ja, unustasin veel tähendamata, et võistlus Bill Brennaniga tõi mulle 100.000 dollarit. Arvake need kuus võistlust kokku, siis saate minu tasuks üle miljoni dollari. Meie tegime selle pooleks. Doc Kearns sai poole miljoni ja mina teise.

Kui Teie nüüd sellest tegeliku puhtakasu välja arvaksite, siis oleks see summa tuntuvalt väiksem. Ma ütlen Teile tõtt, et meie oleme väljaspool ringi rohkem teeninud, kui poksi enesega. Arvake ise: Minu väljaminekud on kaugelt suuremad, kui enamus inimesi mõtleb. Treeningukorter, kus ma tugeva meeskonna enesel pean hoidma, nõuab suuri kulusid. Kui ma Atlantic Citys Carpentier vastu treenerisin, andsime meie üle 100.000 dollari kuus välja. Ma mõtlen, kui Teie minu puhtakasu poksist 300.000 dollari peale arvate, siis olete Teie ligikaudu õieti tabanud.

Kust on tulnud siis ülejäänud?

Well, seda seletan ma Teile kohe.

Suure osa sellest toovad

minu filmid.

Need on annud ülejääki umbes 1,5 miljoni, milles meie 60 protsendiga osanikud oleme. Sellele tuleb lisaks esinemine näitelavadel. 5- ja 10.000 dollarit nädalas on juba mõistlik taskuraha.

Teid huvitab muidugi kuulda, mis ma oma rahaga peale hakkas. Noh, see on meil suuremalt osalt hästi mahutatud. Sest lõpuks ei saa ma ju eluksajaks ilma-meistriks jääda. Kui tuleb viimaks minu tund, kus minu sportlasele arvele kriips alla tõmmatakse, siis tahan ma veel midagi muud olla, kui lihtne „exmeister“. Kearnsil ja minul on nimelt hotell, Santa Barbara hotell Los Angeles'is, ja edasi sealsamas pension Wilshire House. Mulle kuuluvad lisaks maatükid San Franciscos ja Oaklandis, samuti Salt Lake City's maja kõrval, mille ma oma emale ostsin. Siis ostsime meie Kearnsiga kolm karjakasvatusefarmi mõne hea tuhande akri soodsa põllupinnaga, ja nüüd teatan ma Teile midagi, mis Teie kindlasti ei tea: ma olen nimelt söekaevanduse president! Meie otsisime mitmeid aastaid kohast paika raha mahutamiseks ja kukkusime viimaks Hopperi ettevõttele Utahi osariigis. Teie teate ju, et ma varem kirka ja labidaga maa all töötasin ja mõtlesin, et oleks tõesti tore kord enesel söekaevandust omada. Nii ostsime meie selle ettevõtte ja nimetasime uhkelt: „Great Western Coal Company“. Ega's ta sellepärast nii suur ei olegi, ta on kõigiti keskpärane. Siis lasime 13 miili pikkuselt väljaraudteed maha panna ja saatsime kirje laiali, kus tiitlina uhkeldas:

„William Harrison Dempsey, president. John Kearns, sekretär ja varameister“.

Esimene, mis ma niisuguse tiitliga kirjapooznaga ette võtsin, oli kirjutada

(Järg 6. leheküljel.)

